

TRIBUNA

Noranta anys de Pere Lluís Font

**Patronat de la Fundació
Joan Maragall**

El desembre de 2024 hem celebrat, amb un monogràfic de la revista *Qüestions de Vida Cristiana* amb múltiples col·laboracions, el norantè aniversari de Pere Lluís Font (Pujalt, 1934), subtil filòsof de la religió, professor de filosofia moderna, figura d'exigent i generós mestre, i impulsor d'iniciatives culturals de llarg abast, entre les quals la Fundació Joan Maragall, de la qual va ser un dels fundadors fa trenta-cinc anys i inspirador i patró durant més de trenta anys. Entre les seves obres esmentarem *Cristianisme i modernitat*, *Filosofia de la religió*, *Kant. Sis assaigs i un diàleg d'ultratomba*, *Introducció a la lectura de Pascal* i la traducció i edició dels *Pensaments* i de les *Provincianes* de Pascal.

Pere Lluís Font, assidu de Pascal, de Descartes, de Montaigne, de Spinoza, de Kant, representa com un tema aparentment especialitzat, la relació entre filosofia i religió, pot resultar apassionadament i fecundament vital. Aquesta relació és rica, fluctuant, amb una història complexa i plena de matisos. La dinàmica entre creure i comprendre no es limita a la filosofia i la teologia especialitzades, sinó que afecta la vida cognoscitiva de cada persona. Si volem ser prou lúcids sobre què creiem i què comprenem, no estarem gaire lluny de l'esforç, més metòdic, rigorós i especialitzat, del filòsof de la religió, que enfoca l'atenció en l'examen racional del fenomen religiós, i en les qüestions religioses sobre quins sabers resulten més prioritaris i urgents i en funció de quins valors aquests sabers haurien de seleccionar

els seus objectius i aplicacions.

Els inicis de tota vocació són sempre misteriosos. També ho és com un Pere Lluís Font adolescent va anar descobrint que les relacions entre filosofia i religió eren prou valuoses per dedicar-los el seu futur. Potser hi va contribuir el fet que l'Església de llavors manifestés contundents suspicàcies i condemnes cap a la filosofia moderna. El jove Pere Lluís Font es va preguntar, en canvi, què podia aportar de positiu, de dinàmic,

d'aclaridor, aquesta filosofia a la reflexió sobre el cristianisme. De fet, encara avui considera el "descobriment de la seva vida" la intuïció que és possible una "convivència pacífica" entre les evidències culturals del nostre temps i la fe cristiana.

Com que aquí, a començaments dels anys 1950, els estudis de Filosofia estaven molt enquadrats en una neoescolàstica adversa a especulacions modernes, i l'estudi oficial de la Teologia era

l'Acadèmia de Bones Lletres, la Societat Catalana de Filosofia, el Col·legi de Filosofia de Barcelona, l'Associació de Teòlegs Catalans, el Congrés de Cultura Catalana, han estat els llocs des d'on ha contribuït a construir un entrellat filosòfic al nostre país, i a enriquir la llengua en aquest domini.

Enllà de factors personals concrets, parlar avui de Pere Lluís Font té un significat especial en tres aspectes: la relació filosofia/religió, el contrast actuali-

tat/permanència, i la combinació localitat/universalitat. En filosofia i religió, aporta una apertura decidida a la convivència del cristianisme amb el pensament modern, amb un esforç per expressar i fer comprendre el cristianisme en categories conceptuals modernes. Aquest interès també el porta a posar en valor els vint segles de contribució intel·lectual del cristianisme (podem esmentar el volum col·lectiu, coordinat per ell, *Història del pensament cristià. Quaranta figures*, que abasta des de Pau de Tars i Joan Evangelista a Hans Urs von Balthasar i Henri Duméry). I fa tota aquesta tasca amb una voluntat de servei a la plenitud i dinamisme de la cultura catalana, plenitud que no podria tenir si li manqués el vessant filosòfic. No són activitats que atreguin el gran públic ni rebin gaire atenció als

JAUME MERCADER / ARXIU

El filòsof de la religió i professor en una imatge d'arxiu del 2006

**Va ser el primer
laic català que
es va llicenciar
en Teologia**

reservat als qui seguien la carrera eclesiàstica, Pere Lluís Font decidí "autoexiliar-se" a Tolosa de Llenguadoc, per a estudiar Filosofia a la universitat pública i Teologia a l'Institut Catholique, en una època (1956-1963) en què el nombre d'estudiants que en sortien era molt limitat. Va ser el primer laic català que es va llicenciar en Teologia.

Des de llavors, la seva trajectòria ha estat llarga i fecunda: la Universitat Autònoma de Barcelona, la Fundació Joan Maragall, l'Institut d'Estudis Catalans,

mitjans, i menys encara en temps en què la filosofia i fins i tot la literatura són arraconades dels estudis, però afecten dimensions profundes de la vida i no en podem prescindir.

Informació elaborada per: **JAUME ANGELATS, JAUME DANTÍ, MIQUEL CALSINA (DIRECTOR DE QÜESTIONS DE VIDA CRISTIANA), ROSA MARIA ALSINA PAGÉS, ELOI ARAN, NEUS FORCANO, MAR PÉREZ, CARLES TORNER, FRANCESC TORRALBA; EMÉRITS: JOSEP MARIA CARBONELL, ANTONI MATABOSCH, DAVID JOU**